Divizionarele „A"
la startul pregătirilor

Fotbal

F. C. BIHOR VREA SĂ-ŞI CONTINUE ASCENSIUNEA

Orădenii s-au revăzut pentru startul pregătirilor noului sezon la 9 iulie. O săptămînă mai tîrziu, întreaga caravană pleca la Stîna de Vale, unde s-a desfăşurat perioada de bază a acestei acumulări de forţe, moment atît de important pentru desfăşurarea întregii stagiuni competiţionale. **„Cît şi cum am lucrat în acele zile de maximă concentrare ne-o va spune cel mai obiectiv barometru : campionatul. Cifrele, statisticile prezentate acum pot fi spectaculoase, răsunătoare, dar fără o acoperire în fapte, fără performanţa din campionat ele rămîn simple cifre"** sublinia, cu luciditate şi obiectivitate, **Atila Kun,** antrenorul principal al lui F.C. Bihor, cel care — aşa cum ne-am putut da seama din zilele petrecute la Oradea — realizează o bună colaborare cu secundul său, **Alexandru Muta.** Acesta din urmă aduce experienţa sa în activitatea cuplului actualilor antrenori bihoreni. Un fapt care ne spune ceva în privinţa ritmului şi intensităţii zilelor de antrenament de la Stîna de Vale ar fi intrarea rapidă în „tempoul" pregătirilor a golgeterului echipei, **Grosu,** refăcut după operaţia de menisc.

Secvenţă dintr-o evoluţie a orădenilor **la Bucureşti, în dispută** *cu Dinamo : în acţiune* Augustin *(tricou alb), urmărit de* Zare
Foto : Dragoş NEAGU

El a slăbit 10 kg în 12 zile, dovedind o mare ambiţie de a reveni la forma care i-a adus — în ediţia 1982/83 — titlul de golgeter al primei divizii, după ce izbutise aceeaşi performanţă, cu un sezon înainte, în divizia secundă. **„Nu mi-a fost deloc uşor,** ne spunea Grosu. **Lunile de inactivitate, plus marele semn al întrebării dacă piciorul va rezista regimului de mare efort au reprezentat obstacole peste care am reuşit, într-o măsură oarecare, să trec. După slăbirea masivă, absolut necesară, probele din antrenamente şi din primele jocuri mi-au demonstrat că operaţia a reuşit perfect. Mă felicit pentru că mi-am păstrat încrederea în specialistul în operaţii de menisc care este dr. D. Tomescu. După intervenţia de la genunchiul stîng, perfect reuşită, acum ea s-a arătat la fel de bine realizată şi la genunchiul drept. Dar ştiu că, pînă a ajunge la randamentul meu maxim, trebuie să mai muncesc, să muncesc intens. M-am bucurat de ajutorul antrenorilor, al coechipierilor, al suporterilor în acele zile grele pentru mine şi nu am voie să-i dezamăgesc. Sper ca în ediţia 1984/85 să fiu protagonist al întrecerii golgeterilor".** Starea de spirit a lui Grosu este caracteristică pentru întreg lotul orădean.

Iată lotul prezent la pregătiri : **Balasz, Liliac — Dianu, Dumitrescu, Zare, Kiss, I. Gheorghe, Biszok — Mureşan, Tămaş, Grosu — Ile, Georgescu, Filip.** Noutăţile sînt : portarul **Crăciunescu** (Tehnometal Bucureşti), fundaşii **Buciko** (revenit de la C.S.M. Reşiţa), **Purdea** (I.C.S.I.M. Bucureşti), **Pîrvu** (Strungul Arad), mijlocaşul **Florean** (Politehnica Iaşi), atacantul **Crişan** (Universitatea Craiova) ; pentru unii formele de transfer au fost perfectate (de pildă Crişan), pentru ceilalţi discuţiile sînt în curs cu cluburile respective. Urmărind promovarea permanentă a celor mai valoroşi jucători din pepiniera proprie, la pregătirile de la Stîna de Vale au participat patru componenţi ai lotului de „speranţe" sau de la juniori : **Bereţki şi Rădulescu** (ambii în vîrstă de 16 ani), **Sîrb** (18 ani) **şi Sălăjan** (19 ani) ; face parte din lot şi talentatul şi mai cunoscutul **Harşani,** component al lotului reprezentativ de juniori. După cum vedem, un lot masiv, care ar prezenta garanţia mereu mărturisitei dorinţe a bihorenilor : **apariţia în lupta pentru primele locuri ale clasamentului,** după ce ei s-au plasat în apropierea „cvartetului" consacraţilor campionatului. Cum ? Citeva dintre căile spre un asemenea salt le preciza antrenorul secund **A. Muta : „Echipa noastră a realizat, în general, în trecutul campionat o schimbare de registru tactic în sensul că a jucat mult mai ofensiv în partidele din deplasare. Eliminarea acelei prudenţe atît de dăunătoare fotbalului nostru, luarea acelui risc atît de util în realizarea principalului scop al jocului — golul — au ridicat într-o măsură oarecare pe F.C. Bihor din anonimatul plutonului. Ascensiunea poate fi continuată numai accentuînd trăsăturile tactice ofensive. Am** lucrat şi lucrăm la eliminarea întîmplării din acţiunile echipei, la îmbinarea imaginaţiei, a spiritului creator al jucătorului, cu disciplina impusă de acţiunile tactice pregătite îndelung în antrenamente. **Totul însă bazat pe o creştere a randamentului fiecărui jucător fără de care — nici nu e nevoie s-o mai spunem — nu poate fi vorba de un progres colectiv".**

Înţelegem, deci, că F.C. Bihor vrea, cu tot dinadinsul, să continue ascensiunea. Şi, să recunoaştem, destule argumente prezentate în trecutul sezon îndreptăţesc această aspiraţie.

Eftimie IONESCU

ŞTIRI • MECIURI AMICALE

DE LA F.R.F. : şedinţa de analiză a campionatelor divizionare „A" şi „B", ediţia 1983—84, care urma să se desfăşoare la Bucureşti în ziua de 16 august a.c. se amînă pentru o dată care se va comunica ulterior.

TURNEUL INTERNATIONAL DE LA CLUJ-NAPOCA. În ultima zi s-au înregistrat rezultatele: F.C. Baia Mare — Gloria Bistriţa 3—0 (2—0). Au marcat : **Boroş, Roznai** şi **Laiş.** În celălalt joc : „U" — F.C. Union Berlin 2—2 (1—1). Au marcat : **Stoica** şi **Mureşan,** respectiv **Seier** şi **Reinhold.** Turneul a fost cîştigat de „U" Cluj-Napoca (Ion LESPUC — coresp.).

S.C. BACĂU — ANSAR BEIRUT 4—3 (1—0). Au marcat : **Şoiman** (min. 25), **Avădanei** (min. 46 şi 86), **Ursică** (min. 78), respectiv **Blek** (min. 30), **Bakhti** (min. 54) şi **Bruno** (min. 84). Băcăuanii au aliniat formaţia : **Popa — Viscreanu, Cărpuci, C. Solomon, Elisei — Avădanei, Adolf, Arteni — Şoiman, Mihuţ, Penoff** (min. 60 **Ursică**). (Ilie IANCU — coresp.).

CORVINUL HUNEDOARA — DINAMO BUCUREŞTI 0—0. Au evoluat formaţiile : CORVINUL **Alexa — Bogdan, Dubinciuc Mărginean, Văetuş — Nicşa, Petcu, Mateuţ, Klein — Cojocaru Gabor ;** DINAMO : **Moraru — Rednic, Al. Nicolae, I. Marin Stănescu — Suciu, Andone Dragnea, Orac — Augustin, Tulba.** Au mai jucat : **Toma, Mulţescu, Movilă** şi **V. Radu** la Dinamo, **Ştefănescu** şi **Nan** la Corvinul.

F.C.M. BRAŞOV — F.C. OLT 2—0 (0—0). Golurile au fost marcate de **Văidean** (min. 60 din penalty) şi **Anghel** (min. 84). F.C.M. : **Polgar — Bălan, Şt. Vasile, Şulea, Manciu — Moşoman Spirea, Gherghe — Văidean Cramer, Benţa.** F.C. OLT : **Niţu — Prepeliţă, Ionaşcu, M. Zamfir, Boriceanu — Kallo, Minea, Eftimie — Popescu, Răduţ, Georgescu.** Au mai jucat : **Anghel Fl. Vasile, Hîrsean** şi **Bataclit** (la braşoveni) **Firănescu, Lică Chivescu** şi **Ciobanu** (la F.C. Olt). (Carol GRUIA — coresp.)

Dialog de sezon cu o mare promisiune, Balint

„POATE MI SE VA GĂSI ŞI MIE UN POST, CARE SĂ FIE AL MEU"

La 3 ianuarie 1963, la Consiliul popular din Sîngeorz-băi un om îşi declara copilul venit pe lume. Numele noului născut : *Gavril* ***Pelé*** *Balint.* Da, *Pelé.* Era perioada de glorie a fotbalului brazilian şi a strălucitoarei sale stele. Tatăl copilului era mare amator de fotbal, îşi vedea băiatul, peste ani, fotbalist, şi i-a dat numele lui Pelé. Şi băiatul a devenit fotbalist mai repede decît crezuse tatăl său, pentru că, la mai puţin de 14 ani, Gabi juca în echipa de seniori din Sîngeorz. Ascensiunea lui avea să fie la fel de rapidă : echipa **naţională** de juniori — al cărei căpitan a fost mult timp —, iar la 18 ani neîmpliniţi a debutat în Divizia „A" sub culorile clubului Steaua, după care Balint avea să devină internaţional „A" şi o mare promisiune. Golul acela înscris în meciul cu Sportul studenţesc, în primăvară, în cupă, parcă îl defineşte cel mai bine : ambiţie, viteză, agilitate, şut puternic şi, chiar, abilitate tehnică.

Şi, totuşi, au existat şi *coborîşuri,* care i-au stopat afirmarea deplină, iar absenţa din lotul de „20" pentru Euro '84 se părea că — pe plan psihic — va apăsa asupra carierei fotbalistice a tînărului jucător. Dar, nu! Cum vom vedea, Balint a rămas acelaşi jucător dîrz, lucid, conştient de propriile-i slăbiciuni, dornic de a reface drumul pierdut, deşi un turneu final al C.E. nu se prinde atît de repede şi de uşor.

— Aşadar, în recentul meci de la Buzău, cu echipa R. P. Chineze, ai îmbrăcat din nou tricoul echipei naţionale — am început noi discuţia cu Balint.

— *Din nou, e bine spus, deşi jucam al 10-lea meci în naţională. 10 partide, dar încă n-am ajuns să mă consider om de bază. Trimiterea acasă, înaintea turneului din Franţa, m-a dezamăgit, desigur, m-a afectat, dar nu m-a descurajat. Sînt o structură destul de echilibrată, ştiu ce am de făcut, ştiu cînd am greşit şi unde trebuie să insist. N-am fost supărat nici pe antrenor, nici pe echipă. Eram supărat pe mine şi îmi reproşam că n-am dat mai mult, tot ce puteam, că de mine a depins cel mai mult rămînerea printre cei „20".*

— Frumos spus. Care sînt gîndurile de viitor ale lui Balint ?

— *Să devin om de bază al lotului şi, dacă se va aprecia, al echipei naţionale. Aş vrea să joc la mijloc, cu Bölöni în spate, cu Cămătaru în faţă, cu un Cămătaru mai incisiv, mai îndrăzneţ.*

— Deci, la mijlocul terenului ?

— *Acolo cred că îmi este locul, acolo pot da randamentul maxim. Îmi place să vin din spate, în forţă, în viteză, poate şi din cauză că nu am o tehnică prea rafinată. Dobrin, mare tehnician, a jucat întotdeauna pe un post corespunzător calităţilor sale. Nu putea fi nici fundaş lateral, nici extremă. Dumitru ar putea fi alt exemplu. Iordănescu, la fel. Eu am fost folosit mai pe toate posturile, de la fundaş lateral dreapta (vă amintiţi, la Baia Mare?) la extremă stîngă.*

— Asta să fie una din explicaţiile oscilaţiilor de formă, pe care nu puţini le aduc în discuţie în cazul Balint ?

— *Eu cred că este principala cauză. Polivalenţa e bună, dar uneori strică, diminuează unele calităţi. Nu sînt un mare vitezist, ba pe sută alerg în jurul a 13 secunde, dar am plecare bună şi pe 60 de metri 6,9 s. e un timp bun. Cred că voi fi înţeles pînă la urmă — şi la echipa mea de club şi la naţională — şi mi se va găsi un post al meu, care să fie al meu (dacă îl merit) şi nu o improvizaţie, care îţi face rău şi dăunează şi echipei, chiar dacă doreşti să realizezi lucruri nemaipomenite.*

— Mai e puţin şi începe un nou sezon competiţional...

— *Ştiu, sezon greu, îmi veţi spune. Un sezon pe care doresc să îl închei cu Steaua, echipa mea de club, cît mai departe în Cupa cupelor. Ar însemna realizarea unui „triunghi european" de care fotbalul nostru a dus mult timp dorul. Universitatea Craiova a fost în semifinalele Cupei U.E.F.A., Dinamo în aceeaşi fază a C.C.E. Deci ne mai lipseşte o semifinală a... Cupei cupelor. Şi aş mai vrea ca sezonul acesta, care pentru echipa naţională începe la 12 septembrie, la Belfast, să se încheie în 1986, în Mexic, unde să fie prezent, prin meritele lui, şi Balint. Cred că am început să mă integrez mai bine în ideea de joc a lui Mircea Lucescu, căruia, parcă, a început să-i placă de mine, de felul cum joc, deşi la Buzău frumuseţea golului marcat (cui nu-i place golul ?) nu m-a făcut să nu văd şi carenţele pe care le-am avut în acel meci.*

★

A doua zi după partida de la Buzău, Balint a susţinut un nou meci, cu echipa sa de club, după care a avut loc discuţia noastră. Nu era deloc obosit şi nu se văita de suprasolicitare, ceea ce ne demonstra din nou calităţile acestui băiat, pe care antrenorii au datoria să-l ajute să devină un foarte bun jucător — de care echipa naţională are nevoie — şi să nu-l mai plimbe de pe un post pe altul, ca pe un *„băiat bun la toate", dar care ba e chemat la lot, ba e trimis la „tineret" sau... acasă.*

Constantin ALEXE

JOCUL ÎN TREIMEA „DE FOC"

Chiar dacă Olimpiada domină această vară sportivă, fotbalul nu uită nici o zi că startul se apropie, la fel şi meciul cu Irlanda de Nord.

În vara asta, mai ales după turneul final al Campionatului european, s-a discutat mult despre rolul antrenorului în formula de exprimare a unei echipe. Ca întotdeauna, există două mari tabere. De o parte antrenorii, care susţin că **fotbalul are doar principii,** fiind, pînă la urmă, un joc în care fantezia jucătorilor e cea care decide. De cealaltă parte antrenorii mai tineri, în general, care îmbrăţişează ideea că **fotbalul poate avea trasee, mai ales cînd îi lipsesc jucătorii de supraclasă.**

Cu luni în urmă, Mircea Lucescu afirma că un antrenor îşi conduce echipa în primele două treimi ale terenului şi că ultima treime aparţine inventivităţii jucătorului sau a jucătorilor. **Această idee a fost preluată, indirect, într-o recentă declaraţie de Dembrovschi,** cînd afirma că lui Giuchici, vîrful său, îi este permis, la Politehnica, orice în zona de finalizare.

În această discuţie a intervenit recent Viorel Mateianu, care, orice s-ar spune, a fost un excelent constructor la **Baia Mare,** stîrnind o efervescenţă în rîndul antrenorilor, **chiar dacă mulţi au tratat aceste eforturi cu (din păcate) clasicul „lasă, că am mai văzut noi d-astea".**

Ce spune Mateianu ? Că în condiţiile unui fotbal care nu are un Platini sau un **Elkjaer Larsen, obligaţia antrenorului e de a conduce jocul şi în treimea de finalizare,** deoarece înaintaşii lipsiţi de o clasă certă nu rezolvă nimic, mai ales în faţa unor apărări mereu mai aglomerate.

I-am opus lui Mateianu obiecţia că **traseele sale la Baia Mare (în zona de finalizare) nu au produs atunci o eficacitate deosebită,** chiar dacă **jocul a purtat amprenta unei elegante reale. A răspuns că nu-i oferim nici o alternativă şi că singurul adevăr pentru o** echipă de valoare medie, fără „stele", este **posesia mingii,** adică principiul **la** care a aderat Angelo Niculescu şi pe care l-a cultivat şi Mircea Lucescu, cu acelaşi succes, în preliminariile C.E.

Puncte de vedere

Acum, Mateianu e de părere că posesia mingii rămîne un principiu valabil, oricum mult înaintea ideii că jocul trebuie iuţit. De acord, poate, dar cu condiţia ca posesia mingii să nu rămînă un scop în sine, cum a fost uneori şi la Baia Mare şi cum s-a întîmplat şi în Franţa, pe fondul unei oboseli acumulate şi care, cu atît mai mult, nu ar fi putut genera succesul acţiunilor pe cont propriu, într-o viteză sporită faţă de cea obişnuită.

Ceea ce rămîne în picioare din toată această discuţie este că **jocul în atac nu poate fi lăsat la discreţia inventivităţii unor jucători nu prea inventivi. Se va putea spune că Coraş a realizat o frumoasă fază pe cont propriu la golul cu vest-germanii, dar acţiunea e (mai curînd) izolată.**

Simplificînd (poate arbitrar) **lucrurile am putea spune că în preliminarii au existat două frumoase momente de organizare a jocului în atac. Este vorba de** cele două **învăluiri Klein în** jocul cu Cipru, la **Limassol,** şi în cel cu Ceho**slovacia, la** Bratislava, soldat **cu golul** lui Geolgău. (Sigur **că au** mai fost unele momente, dar am ales **prototipurile** realizate.) Ambele **acţiuni au** purtat amprenta organizării ofensive de la **Corvinul,** unde partea stîngă **— mai** ales — a funcţionat pe trasee deseori aplaudate. **În** ceea ce priveşte golul **de** la Stockholm, el a fost **nu** atît rodul unei **acţiuni deliberate,** fiind realizat dintr-o fază mai puţin obişnuită, pasă lungă Ştefănescu, cu concursul lui Frederiksson, şi care l-a pus în cursă pe Cămătaru.

Ceea ce rămîne, oricum, este ideea că **jocul în ultima treime poate şi trebuie lucrat.**

Cu citeva ore înaintea **meciului de la Saint-Etienne, într-o** mică **discuţie cu** Cos**tică Ştefănescu,** căpitanul **„tricolorilor",** acesta ne **spunea : „Prin forţa împrejurărilor, valorile din echipa noastră, cu absenţele binecunoscute, fac ca, inevitabil, ponderea jocului în defensivă să fie de 60—70 la sută".**

Poate fi, oare, acest procentaj o constantă inevitabilă a jocului nostru ? Două **sînt** posibilităţile de ieşire **din** acest cadru, pe care **nu-l** putem contesta **: 1. Creşterea** şi **stimularea unor jucători** de **atac, îndrăgostiţi de gol ; 2. Orgoliul antrenorului-înaintaş de a reduce cu 10 la sută povara acelui 60—70 la sută menţionat de Ştefănescu...**

Ioan CHIRILA